

F. t. l. vedr. realkreditloven

Som yderligere sanktion foreslås det i stk. 4, at transaktionen skal ophæves, og ydelserne tilbageleveres med forbehold for tredjemands eventuelle bedre stiftede rettigheder eller anden umulighed. Er der således eksempelvis tale om en aftale om salg af et aktiv i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, og bliver aktivet af realkreditinstituttets medkontrahent derefter videresolgt til en tredjemand, som efter dansk rets almindelige regler om eksstinktion af rettigheder har erhvervet ret til aktivet, kan tilbagelevering ikke finde sted.

Udgangspunktet for Finanstilsynets vurdering af, hvorvidt en transaktion er indgået i strid med reglerne i bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, vil være den erklæring, selskabets revisorer afgiver herom i revisionsprotokollatet vedrørende årsregnskabet, jf. § 4, stk. 5, i bekendtgørelse om revisionens gennemførelse i finansielle virksomheder og finansielle koncerner.

Da der er tale om tilbagelevering, vil alene transaktioner vedrørende ydelser, der rent faktisk kan tilbageleveres, skulle ophæves i medfør af bestemmelsen. Er der indgået en aftale i strid med bekendtgørelsen om koncerninterne transaktioner, om eksempelvis en arbejdsydelse, kan en sådan ikke tilbageleveres.

Kan ydelserne ikke tilbageleveres, vil realkreditinstituttet eventuelt kunne få et økonomisk tab erstattet efter dansk rets almindelige erstatningsregler.

Består ydelsen i, at realkreditinstituttet skal stille sikkerhed, skal en sådan sikkerhedsstillelse ophøre, medmindre sikkerhedsstillelsen er afgivet over for en medkontrahent i god tro.

Den foreslåede bestemmelse i stk. 4 er baseret på systemet i aktieselskabslovens § 115, stk. 3-4 om lån og sikkerhedsstillelse i strid med § 115, stk. 1 (ulovlige aktionærlån), og finder alene anvendelse på transaktioner indgået efter lovens ikrafttræden.

En ophævelse af en koncernintern transaktion vil også skulle finde sted i tilfælde, hvor realkreditinstituttets medkontrahent ikke har vilje eller evne til at udligne forskellen mellem markedsvilkår og den koncerninterne transaktions vilkår. Som eksempel kan nævnes et realkreditinstituts salg af en fast ejendom til et koncernforbundet selskab til en pris, der ligger under markedsværdien.

Til nr. 12

§ 64 indebærer, at Finanstilsynet skal fastsætte en grænse for renterisikoen på de poster, der indgår i institutternes fondsbeholdninger. Afgrænsningen heraf er uændret i forhold til den gældende lovgivning.

393 Fremsatte lovforslag (undt. finans- og tillægsbev.lovforslag)

Grænsen skal sikre, at institutterne ikke får uacceptabelt store tab ved stigninger i renteniveauet. Ved fastsættelsen af grænsen skal der også tages højde for, at institutternes forretningsaktiviteter og balancesammensætning indebærer, at det ofte er hensigtsmæssigt at have en renterisiko, der ikke er uvæsentlig.

Balanceprincipudvalget er nået frem til, at en passende grænse for renterisikoen på fondsbeholdningen er en renterisiko, der udgør 8 pct. af instituttets ansvarlige kapital.

Til nr. 13

I den gældende lovgivning må realkreditinstituttet ikke have valutarisici, der stammer fra forskellen mellem obligationerne og pantebrevene indenfor balanceprincippet. Det fremgår tillige af den gældende § 65, at institutterne skal placere deres fondsaktiver efter valuta svarende til kravet til den ansvarlige kapital i valuta. Derved opnås, at institutternes solvensprocent forbliver uændret ved valutakursændringer.

Forslaget skal erstatte de to ovennævnte hidtidige bestemmelser om realkreditinstituttets valutarisiko i § 49, stk. 3, og § 65. I forhold til den gældende to-delte opgørelse af valutarisikoen, der tilsvarende findes for realkreditinstituttets opgørelse af renterisiko, indeholder forslaget et samlet mål for valutakursrisikoen.

Balanceprincipudvalget er nået frem til, at realkreditinstituttets valutarisiko skal beregnes ud fra valuta-indikator 2. Denne model til opgørelse af valutarisiko blev i 1989-90 udarbejdet af Finanstilsynet i samarbejde med Nationalbanken og har siden 1991 været anvendt til pengeinstitutters indberetning af valutarisiko. Endvidere anvendes valuta-indikator 2 til realkreditinstitutters indberetning af kapitaldækningsopgørelser.

Valuta-indikator 2 beregnes på baggrund af de pågældende valutaers varianser og kovarianser, der estimeres af Nationalbanken hvert kvartal på grundlag af de seneste tre års dagligt observerede valutakurser. Finanstilsynet udsender efterfølgende varianser og kovarianser til institutterne og deres edb-centraler.

De kommende regler vil indebære, at valutarisikoen maksimalt må udgøre 0,1 pct. af instituttets ansvarlige kapital opgjort ved valuta-indikator 2. Det lave niveau er valgt, fordi valutarisici ikke skal være et selvstændigt forretningsområde for realkreditinstitutterne, men kan senere justeres af Finanstilsynet, hvis udviklingen viser et behov herfor.

For valutaer, der ikke indgår i valuta-indikator 2, skal der som udgangspunkt være 100 pct. afdækning i både fondsbeholdning og udlån. Finanstilsynet kan